

Selecție poeme

➤ *Ploaie în luna lui Marte* de Nichita Stănescu

Ploua infernal,
și noi ne iubeam prin mansarde.
Prin cerul ferestrei, oval,
norii curgeau în luna lui Marte.

Pereții odăii erau
neliniștiți, sub desene în cretă.
Sufletele noastre dansau
nevăzute-ntr-o lume concretă.

O să te plouă pe aripi, spuneai,
plouă cu globuri pe glob și prin vreme.
Nu-i nimic, îți spuneam, Lorelei,
mie-mi plouă zborul, cu pene.

Și mă-nălțam. Și nu mai știau unde-mi
lăsasem în lume odaia.
Tu mă strigai din urmă: răspunde-mi, răspunde-mi,
cine-s mai frumoși: oamenii?... ploaia?...

Ploua infernal, ploaie de tot nebunească
și noi ne iubeam prin mansarde.
N-aș mai fi vrut să se sfârșească
niciodată-acea lună-a lui Marte.

➤ **Sonetul XX de Marin Sorescu**

Atât de obosiți picăm unul în brațele altuia
Sprijinindu-ne în buze,
În vârful cuvintelor de dragoste,
Îmbrăcat în buzele tale spuneam,
Cuvintele mele îmbrăcate în buzele tale
Ca o defilare de regine, cu hlamide de purpură.
Oboseala asta mă odihnește
Sfârșeala înseamnă aproape un început,
Am nervi tari, cremene,
Scapără una două, sar scânteii
Ce-ar fi să dăm foc luminii,
S-o vadă și alții
Cu ochi
Ca ai noștri, mari, uimiți,
Care se uită la spectacolul mistuirii de sine.
Toate izvoarele clipocesc peste mine
Parcă-s pe fundul unui râu
Care ți-a luat părul la vale.

➤ ***Cântec naiv de Emil Brumaru***

Afară plouă laic și-aș vrea să fii aici,
Să tac, să taci, tăcerea la fleacuri să ne-mbie,
Să lîncezim pe paturi ca două mari pisici
După ce-au lins smântână (slup-slup) din farfurie.

Ți-aș spune-ncet: Dă-mi mâna... și poate că mi-ai da-o
Cu sufletu-n ruină ca-n vechi foiletoane
În care-n moi fotolii leșină dulcu cucoane
Vărsând pe sâni ceșcuțe de lapte cu cacao

Ți-aș da deoparte părul cu gura de pe gât,
Cu gura ți-aș desface nasturii mici de bluză
Și ți-aș șopti-n urechea ta fleață și confuză:
„Afară plouă laic și-s trist și mi-i urât...”

➤ ***Voluptas de Ion Vinea***

Printre Tanagre false și flori de fir persane
când dormi, pe mări de ambru și umbre, în alcov,
spre trupul tău alunec, înot, ca spre-un ostrov
cu golfuri călduroase și leneșe liane.

Naufragiat, de-a pururi setos de noi secrete,
descopăr alte unghiuri și un alt parfum când plimb
pe formele-ți inerte mișcările-mi încete
si-adulmec ora-n tine, pătrunsă de un nimb,

iar pipăitul, artă ciudată și subtilă,
pe matele alee scâzând șerpuitor,
călăuzește gura spre floarea imobilă
ce scapără-ntre bucle stigmatul de fosfor.

➤ **Scrisoare de Dimitrie Anghel**

Își scriu, să știi că toate-s așa ca la plecare,
Că n-am clintit un lucru de două săptămâni,
Pe masă o mănușă, zvârlită la-ntâmplare,
Păstrează încă forma frumoasei tale mâni.

Și iată evantaiul și mica ta oglindă,
Oglinda, cea mai bună priten-a femeiei,
Ea cere poate-atâtea secrete să surprindă
Când ușile-s sub paza neîndurat-a cheiei. –

Și-afară de aceste, e-un miros blând de floare
Ce rățăcește, încă... sunt cei doi trandafiri,
Care-au murit pe-ncetul în apa din pahare,
Mărindu-mi întristarea cu două amintiri.

Așa e-n casa noastră, iar cel ce ți le scrie
E-așa ursuz și jalnic, încât mă-ntreb de-s eu,
Sau am murit și-acuma trăiesc iar, cine știe,
Și nu-s decât un paznic bătrân într-un muzeu...

➤ **Lied domestic de Alexandru Mușina**

Prințesa mea e o femeie oarecare,
Are sânii căzuți și fundul cam mare,
Îmi spune “ești leneș, nimic nu te interesează”,
Îmi zice “se vede că nu îți pasă,
Nu-ți pasă”.

Eu îi cânt într-o limbă pe loc inventată,
O mângâi pe gât și-i spun că e minunată,
Ea îmi zice “lasă-mă, lasă-mă, mai bine
Ai căuta capul de la aragaz”. Îmi spune “iar
Ai uitat să iei sana, bine
Că n-ai uitat de revistele tale”. Apoi

Plânge și țipă și sparge o farfurie:
Eu îi spun că e cam rea pentru o aproape soție,
Ea îmi strigă “ești un ticălo, ticăloos,
Nu-ți pasă de nimic” și se apleacă
Și strânge cioburile de pe jos.
Prințesa mea e o femeie oarecare,
Când facem dragoste îmi spune că o doare.
Ea zice: “mai încet, dragule, mai încet,
Știi...” Ea aproape plânge și zâmbește și zice:
“Dragule, dragule, dragul meu, încet...”

➤ ***Nu credeam să-nvăț...* de Geo Bogza**

Fără frumusețea ta, frumusețea lumii e scrum și cenușă,

Fără brațele tale, brațul oricui e pentru mine laț de spânzurătoare.
Trăiesc numai ca să mășor, în fiecă clipă, neîndurarea morții.

Fără ochii tăi, ochii mei nu văd decât întuneric,
Nimic nu mai are glas, stinsă e orice lumină.
Ce grea e moartea într-un univers care el însuși moare.

Fără numele tău, numele meu numește neantul,
Vânător urcă din adânc valul mării, urlându-și disperarea.

Fără frumusețea ta, frumusețea lumii e scrum și cenușă.

➤ **Romanță fără ecou - de Ion Minulescu**

Iubire, bibelou de porțelan,
Obiect cu existența efemeră,
Te regăsesc pe-aceeași etajeră
Pe care te-am lăsat acum un an...

Îți mulțumesc!...
Dar cum?... Ce s-a-ntâmplat?...
Ce suflet caritabil te-a păstrat
În lipsa mea,
În lipsa ei,
În lipsa noastră?...
Ce demon alb,
Ce pasăre albastră
Ți-a stat de veghe-atâta timp
Și te-a-ngrijit
De nu te-ai spart
Și nu te-ai prăfuit?...

Iubire, bibelou de porțelan,
Obiect de preț cu smalțul nepătat,
Rămâi pe loc acolo unde ești...
Să nu te miști...
Și dacă ne iubești –
O!... dacă ne iubești cu-adevărat – Așteaptă-ne la fel încă un an...
Un an măcar...
Atât...
Un singur an...

Iubire, bibelou de porțelan!...

➤ **Iubire – de Lucian Blaga**

Iubești - când ulciorul de-aramă
se umple pe rând, de la sine
aproape, de flori și de toamnă,
de foc, de- anotimpul din vine.

Iubești - când suavă icoana
ce-ți faci în durere prin veac
o ții înrămată ca-n rana
străvechiului verde copac.

Iubești - când sub timpuri prin sumbre
vâltori, unde nu ajung sorii,
<https://www.versuri.ro/w/6e17>
te-avânți să culegi printre umbre
bălaiul surâs al comorii.

Iubești - când simțiri se deșteaptă
că-n lume doar inima este,
că-n drumuri la capăt te-așteaptă
nu moartea, ci altă poveste.

Iubești - când întreaga făptură,
cu schimbul, odihnă, furtună
îți este-n aceeași măsură
și lavă pătrunsă de lună